

Írta: Soós Zsolt

**HOZZÁSZÓLÁS LÁSZLÓ JUDIT:
„CSALÁDSEGÍTÉS, GYERMEKJÓLÉT VAGY VALAMI MÁR”
CÍMŰ VITAINDÍTÓ CIKKÉHEZ 2001/1. X. ÉVFOLYAM**

Először is méltányolandónak és hasznosnak tartom azt (a bátorságot), hogy a szerző az adott kérdést az adott módon -valóban lényegi problémára fókuszálva – felvetette. Mindenképpen egyet lehet érteni azzal, hogy a gyermekjóléti szolgálatok „hagyományos módon” (esetkezelés központúan) történő működtetése nem hozza meg, nem hozhatja meg a várva várt eredményeket, sikereket, az így végzett munka hatékonysága általában alacsony fokú marad. Igen, a tapasztalatainkat felhasználva „új alapokra kell helyezni” a szolgálatok működését, de a cikk (ki nem mondott) kérdésfelvetése helyett, tudni illik; „prevenció vagy korrekció”, a sajátjavaslatom a „prevenció és korrekció”. Vitathatatlanul szükség van az előzőre is. Életem egyik legpozitívabb hatású „munkája” volt, amikor gyermekjóléti szolgálattal (halmozottan) hátrányos helyzetű gyermekeket vittünk el (ingyen) nyaralni. Azt, hogy milyen élmény volt ez számukra (és számomra), azt, hogy mit éreztek ezen sok mindentől megfosztott gyerekek, leírni nem lehet. Mégis, hazafelé a buszon már érezhetően feszültség vibrált. A gyermekek többsége tudta – mint ahogy én is –, otthon nem várnak rájuk hasonló élmények. Életük fő problémáját, a sokszor elhanyagoló szülői magatartást, a „zűrös családi viszonyokat” nem oldhatja meg egy nyári tábor. Szükség van tradicionális esetkezelésre ahhoz, hogy ezen gyermekek, ezen családok mindennapjai is „élhetőbbé” váljanak, legalább azon esetekben, amikor van esély arra (mert pl. nincs kialakult alkoholfüggőség stb.), hogy egy külső segítő hozzájárulhat e viszonyok rendezéséhez, ahhoz, hogy e családok hosszú távon képessé váljanak saját problémáik önálló rendezésére. Természetesen más családoknak (szülőknek és gyermekeknek egyaránt) az jelent tényleges segítséget, ha a gyerekek nyáron be tudnak kapcsolódni valamilyen építő jellegű szervezett programba, s nem pl. a tömbházak között „kallódnak”. Az általam jónak képzelt gyermekjóléti szolgálatok esetkezelési feladatuk mellett más szolgáltatásjellegű feladatokat is ellátnak.

Még egy hozzászólás: ideológia ide vagy oda, az „önkéntesség elve” nem jelenti azt, hogy önmagukért tenni még nem tudó gyermekek, esetleg őket súlyosan veszélyeztető szüleiknek kiszolgáltatva, minden támasz nélkül maradhassanak. Az állam, az önkormányzat, a szociálpolitika feladata, a szociális szakemberek feladata a gyengék, elesettek védelmezése, támogatása is. Igenis vannak olyan helyzetek, amikor be kell avatkozni a gyermekek érdekében, ha akarja a szülő, ha nem, s igenis jobb úgy megtenni, hogy a gyermek, amíg lehet, otthonában él, megszokott iskolába jár stb. Nem igaz az, hogy kötelezett szülővel soha nem lehet eredményeket elérni, igaz viszont, hogy általában sokkal nehezebb.